

ჩემი თავდასჯელი

სიხარული

3

მინათმა რომ შემოვიწიე, გუგუნი: თქვენი ბავშვი ერთად თავსობრილი წესი დღეს არ მინახს. პირველივე სკამებზე იჯდნენ ხელდასხვული და მხალხობრულად ზერა-რუნი კი ვაგონებზე ედგნენ. იმდენი იყვნენ აქივნი. აქ ცდილებს არცერთი ქალიღობის ფურცელი იყო სპიტივებული, ზედ ამანი და ამისთვის ყველა და მისი აუთხებდნენ ესწრაფებ. ვეკუბ ვროი ფურცლი ჰყავდა და ის ამწველიდა: ხელში ვწირა წყებლი და მუბლები თუ არა ბავშვს კიანთა, უკუბ-წინდა და უკუბუნდა. ერთი აგვილიდან მუ-რეხე კადიდიდნენ და როცა მხოვლიდნენ ცდილებს, ზურე კი წინა მქონდა სხვებთან დამჯდარიყვნენ ისინივე სკამზე.

ერთი კამბეული იყო წყნსი კლბისი, რომელიც ხოლიდნენ დიდობა სანწველებული და კლბის დარეუბს, რისეყოფილი, უღირ მოსწრუნდა ხოლმე. ამისთვის მრეჭებდნენ ამ სწველად კუბისი კლბისის კაოიუბისე-სხე რომ ფრეს ჰგვარი ის სწველის დროს ზურად დგვრანსებ. ერთხელ დარწმინდილი ხოლივ და ქუთისის ნოესეუბისი კეთილი დანუ. სპისწველი წინევი ვბუნა (მბინ არმე თუ ვარეუ წინევი, სხელმწიფრული წინევიც ცირე იყო, ხელ დანდნუ და ერთი მუარისხეკან წინათორბიდა) და კე-კეოილი კარეად დავწველი. აგრე მოვიდა, მერამ, რადეანევი დანეუვი იყო, თავისთ-ვად დინობე და ამისთვის უწოდებდნენ არი-ყის მოეცევი. მის უფროს მუარეგს მის-თვის კარეკი ნამანი დავბე. მე მუამონესე და მართალი კამბედა. ტრიომ რომ სხოვიადივ ვეუბს ნანევი კადიდაიფორე, კამბეულის ოახსივ მოქრა თვადი. აღისი კეკევირდა და კამბეებს. ქეთის და მბინის თქვენს მტერს: ერთი სიკეუვი ვერ ჰევიო. მსწვე-ლებელს კადიანია თავი და კამბისი:

— ეს ნამანი ზენ დავხეიო!—ქეთის.
 — დანს, ზე-მუტი, —უკუბუნე.
 — ზურე რილი, რომ არაფერი იყის!
 — მე რომ ვეიანთ—ივიდა.
 — ივიდა! ისე მძლე, ორ წუთში რომ დავიწველებოდა! აქ რაღაც სხე ამ-თაი!—ბრბანი მბინსხენე.—მუტიკეობს, რაც არის, ზურეად ვერ არ მუადილი. კამბეული,

მსწველებელს მოეკატანი თვადი და მო-
 მოეკატანი:—ნახს წინწველები!
 მე ვევიდა და მოეხსენე ვევიდაფერი. კამბე-
 იფერი კამბეული, დინობე და ისე ქეთის-
 კარეად ჰევიო, რამდენჯერმე კამბეისი ეს
 ამთაი და ისე კეკევირდა, რომ წამოვიდა სხე
 და კამბეი კანევირბისივ. იქ რა ზადი-
 ნი, ვინ იყინ? მერამ ამ დღიდან ვე კამბე-
 მუილი დინობელი არ ვეინახეს.

ნათესა: S. BAGRATIANI

წადი და ზენ იქვე დინობე, ხელივ ივიდა და
 ზურე წრევილი, ზადი ზეკამის არ ეკე-
 მი ამოვიდა, სინამ წესი კლბისი და კაოიუბისი
 ზურე ორბეს ერთად დავამწველი.

— მე ზეწველებული, რა მქენი ვევი, ავი
 ივიდა!—დვეკევი სხე, კუბისი რომ
 კეკევილი.

- მძლე ვევი, —მბინსხენე ტრიოილი.
- მბ რატომ არ მოსხსენე!
- უფრე რომ ვევი, ვერ მოეხსენე.
 ეს რამდენი სინამ ხელ დინობელი ვწვე-
 ლომ და მბინსხევის ისე ვახლე. თი, თუ არ
 ვევი!—მბინსხენე ზურე.—რომ ავიდა, დან-
 ნევი!

3

ნახატი ჯაბალ ლოლაისი

პ ა ა ტ ა ღ ა ს ა ნ დ რ ო

სანდრო მანიაშვილი

ანდრია პაპა ხალისიანი მოხუცი იყო. მას ჰყავდა ორი ქალიშვილი—ანა და მარიაში.

ანაც ქალაქში ცხოვრობდა და მარიაშიც. ანას ქალ-ვაჟი ჰყავდა. გოგონას ერქვა დალი, ბიჭუნას—პაატა.

მარიაში კი ერთი ბიჭი ჰყავდა, ხუთი წლისა, სახელად სანდრო.

დალი მეოთხე კლასის მოწაფე იყო, პაატა მეორე კლასის, სანდრო კი ჯერ სკოლაში არ დადიოდა, მაგრამ ცნობისმოყვარეობა დიდი ჰქონდა. როგორც მოზრდილ ბატყანს პატარა ბატყანი არ შორდება და უკან დასდევს, ისე სანდრო არ შორდებოდა პაატას. ყველაფერში მას მზაობა ჰქონდა.

რაკი პაატას ჩანთა ჰქონდა, სანდრო დედას ეხვეწებოდა: ჩანთა მეც მიყიდეთ! დედამ ჩანთა უყიდა. ბიჭმა ქალაქში შესვეული

რომ გახსნა და შიგ ჩაიხედა, ტირილი დაიწყო:

— მე ცარიელი არ მინდა! პაატას წიგნებით სავსე აქვს, რვეულებით... ფანქრებით...

დედამ წიგნებიც უყიდა, რვეულებიც და ფანქრებიც! გაავსო ჩანთა წიგნებით სანდრომ და ხელიდან აღარ უშვებდა. ეზოში გავიღო—და—თან მიჰქონდა, სადილობდა თუ საუბრობდა, გვერდით დაიდებდა.

— პაატასთან ერთად მეც სკოლაში წავალ!—უთხრა ერთხელ დედას,—ჩანთა მაქვს, რვეულებიც! სხვა რა უნდა?

— არა, შვილო, ჯერ შენ პატარა ხარ! აი, ორი წლის შემდეგ მე თვითონ წავიყვან!—მიუგო დედამ.

— რა არის წელიწადი და ისიც ორი?

— რა არის და, უნდა დამწიფდეს ყურ-

ძენი, ატამი, ვაშლი, საზამთრო, ნესვი! ყველაფერი ეს უნდა მოკრიფონ! მერე მოვა თოვლი, დანებება და გათავდებთ ერთი წელიწადი! მერე დაიწყება მეორე წელიწადი...

— მაშ ანდრია პაპას მივწეროთ წერილი, რომ მალე დაამწიფოს ყურძენი და ნესვი! იმას ხომ ბევრი ყურძენი და ნესვი აქვს, ჰო, დედიკო?

მეორე დილით დედა სანდროს საუზმეს უშვადებდა. სანდრომ იღროვა, ჩანთას დაავლო ხელი და მოკურცხლა.

მიიბრინა თავის დეიდაშვილებთან და შეუძახა:

— ჩქარა მივწეროთ ანდრია პაპას!

ანა დეიდამ შეხედა ბიჭს. გაუკვირდა, რომ მარტო მოვიდა.

— ბიჭო, დედას გამოვპარე? მარტო რად მოხველ?

— დედა საუზმეს ამზადებდა. მე არა მშია... ჩქარა მივწეროთ წერილი ანდრია პაპას, რომ წელიწადი მალე გათავდეს!

ანამ თავის დას ტელეფონით შეატყობინა: შენი სანდრო ჩვენთან არის და არ შეგეშინდესო.

პატამ ფანქარი და ქალაღი მოარბენინა, სანდროს წინ დაუღო და უთხრა:

— დაწერე!

სანდრო პატას გაკვირვებული უცქეროდა. პატამ ხომ იცოდა, რომ ჯერ ანბანიც არ ესწავლა, მაშ რატომ უთხრა: დაწერეო! მასხარად იგდებდა?

და უცხად სანდრომ ტირილი ამოუშვა.

— მე დავწერ, მე დავწერ. მხოლოდ მი-თხარი, რა მივწერო, — ამშვიდებდა დალი.

სანდრომ ცრემლები მოიწმინდა და უყარნახა:

— ყურძენი ჩქარა დაამწიფე. ნესვი, საზამთროც, რომ წელიწადი მალე გათავდეს, რომ მეც ვიარო სკოლაში!

ჯერ პატას წასკდა სიცილი, მერე დალის... ყველანი იციხოდნენ, სანდროც იციხოდა და სიხარულით მადლა-მადლა ხტოდა. მას ეგონა: დალის და პატას იმიტომ უხარიათ, რომ ანდრია პაპა ყურძენს მალე დაამწიფებს და პატასთან ერთად სანდროც სკოლაში იელისო!

საქვებერი

ნანა მარტია

სექტემბერი! სექტემბერი!
ვიუვივებ ჩიტუნები,
და მიჭირინ სკოლისაკენ
გოგონები, ბიჭუნები.

ჩვენი უბნის ჰატარებო,
დაიცადეთ ერთი წუთით,
ვერ ხედავთ არჩილ-ბიჭსა,
კართან რომ დგას თეთრი ქუდიო?

მისი გზაც ხომ იქით უხვევს,
სადაც თქვენი სკოლა არის.
დღეს არჩილის განსაკონად
არ დარეკავს თუმიცა ხარი,

ის საბავშვო ბაღში მიდის,
სულ ჰორველად შუგა ბაღში,
და მსახვით ბუნდოური
ვინ იქნება მთელს ქალაქში!

დედავს ბიჭი თითისხელა,
როგორ უნდა იუოს მშვიდი?
დაუცადეთ, წაივებანეთ, —
არჩილის გზაც თქვენკენ მიდის!

სურს 32954101

ესე ხაგავს

და ხნია, თაგებზრლი
 წის და ხატყვს ათინდილი.
 წის და ხატყვს
 შრეუ ატყმს,
 ატყმს კომში სუხვტა...
 სუხვტა იყუ ზღად!
 ვაძლი,
 შხალი და წინწელი,

აქ—კაგალი,
 იქ—ტყვის თხალი...
 პრიყველი გახლწალი...
 სისხპირისთან სუხვის კროუ,
 ვურწის ტყარით—
 ლელი ტყბალი...
 წყნი სოფლის შემოგვოსს
 ისე ხატყვს ათინდილი.

ბობრა

გოგამ გოგრა დოღეს
 კანაფხულის ზირზე,
 გოგრა ზუბოღოზმდე
 კაიზარდა ისე —
 გოგა თაგს გოგრას
 წყეს და ვვად ურეუ,

შინისძენ შიათრეს,
 ზღადეს ბაღა ეღვეა...
 მე, სეღ შარო, შაჭესო,
 დირიური ბიჭუბო,
 შაჭველლი გოგას—
 შან წყელი გოგრა.

სურს 32954102

ზღვის ბრაღია

— ალაკა, სესაყ დეღახთან კაიყე თაგს
 ფოღახთაგს, ჰაგს შაგრესი ზღურს.
 — ზეწი ჰაგს სეღ ლაშაფლეგსი კა-
 დნწ ისი სესო!—შეგანა ზეგანა სესი და ისე
 შაღრესითი, რამ ზღად კაიყინ სესი ზღა-
 რი ზღესი არ სესიყე შაყე დირიურითი.
 ვეღე ჰეზიბაღს ქოღარ ზეგანა სესი და
 ზეგა!
 — ალაკა, წიღი კანბითი, ავი, რე კან-
 კი დეღ ზეღ!
 — ისი ზეღლი, ვეღე ჰაგს თაგს ფო-
 აღლი ზეღი ზაგეგრა.

— მე წიღეღეღი—დეღეწი ვეღეღე.
 სესიყ ვეღარ დირიბიღე დირიბი თაგს
 ტატისი კანბიღე ზეგრა, ზეგანა შარე ვე-
 ლი თე დეგანდელი, კაღე შიღლი, დეგრა
 რე კანბიღეღსი.
 ტიღე შიღეღე ზეგანა ზეგანა ზეღე
 შარისი კაიყინითი იყეღეღეღე, ზეღესი ავი
 თე, სიღისი იყეღეღეღე და სეღე წიღი-
 კანბიღე სიღისი თეღობ სესი დირიბითი
 შიღეღეღე, ზეგანა შარისი დეგანდელი თაგს
 ფოღახთაგს ზეგანეღინი.
 — ვეღე, რე ვეღისი სესი, ფოღლი
 დეგანეღი.

სურს 32954103

— შიღი, ზეგანა ზეგრა და კანბიღე-
 ზი,—არ ვაღის ვეღეღე.
 თაგს კანბი ზეგანა ზეგანა ზაგეღს ჰე-
 გე კაღეღელი ტოღესი ზეგანა ზაგეღს და
 შინისძენ ზაგეღს.
 დირიური თაგს თეგს, ზეგანა ზეგანა
 რამ ვაღისი, შინისძელი კროი ზაგეღეღე
 თაგს ვაგანე კანბიღე კანბიღე და თაგს
 კანბიღე ზეგანა ფოღახთაგს იყეღე ჰეგანა
 წიღისი წიღესი დირიური სესი, ფოღახთაგს
 ვაღი და წიღისითი ვაღისი ალაკა.
 — ზეგანა შარე წიღელი ისი ზინ კანბი-
 ვეღეღე ჰაგს შინისძელი ფოღახთაგს!
 ალაკა თაგს ვეღე ზინისძელი თაგს კანბი-
 თან დირიბიღე ზეგანა რიბიბიღეღეღე შარისი
 ჰაგსი თაგსი თეღეღეღეღე.
 — შიღეღე, სესი, ვეღეღეღე ზეგანა შინ-
 დელი,—დირიბითი წიღეღეღეღე და თაგს
 ფოღახთაგს შინისძელი ზეგანეღეღე.

მუხზე მუხობანი

ნათესი 1 2003/03/01

სოციალ და გავსრფებ ვეღვას! ზენი პრალია, აღოს გენი შეუცდილ— წელზე რაღაც დი-
მეგება— კოდე წარა და აღიამ რთივე დეს-
ზე წაიბრა. ატული კოელი— მგვანბენს
გავარტენა რომილოკენ სიბრტეილისაგან თავ-
საღწეული ვიდეტი არ ეკოელი, რა მოხუ-

— გამარ-
ჯობა, აღია!
აგი თვალღებნი
მომხებრა აწიოღელი, არ
იკოლი, რას ვახოვი. მაშინ
დავიხარე, მარჯვენა ფეხის სხსარში
წაიბრის ტარი ფრთხილად მივარტე და
ფეხი აწიოვი. ასე ჩამდგნებმეგერი ვაღწეოვი
და მარჯ მუქრით წაღებტარებზე მირი. აღია
გამჭრიახი აღმობლი და მღელ ათივისა მისაღ-
მესა. გამარჯობის ვეცოელი თუ არა, მაშინვე
მარჯვენა ფეხს მომიწოდებდა.

ასე შევეხარედი ერთმანეთს მე და აღია.
ზეური სამსახური გამოჩნა და პეტრეკერ მას-
ხელა, სამსახურად მელ მისთვის გამოიღვე-
ლი მქონდა მუქრა, გამწეტი, მარალი, თივა
და სიბიბლი.

ერთხელ ზემს მგვანამა სენენიში სტუ-
რად მიმიწვია. საცდეთოსი ვაგოტები შევჯა-
ბინებ ერთმანეთს ჯიბიში.
მისე—მლოტი, მარტინე—უფსკრული!
მთელი სამსახურით მიუღზეტი სტეტი, კოდე

მული ავიბედ და სხტელ დავინი მსხვილი
მეოელი იგი გამხვლი. აღოს ვამხებებს
თუ არა—წელში ვაღაწევეტიდა.
მე და აღიას მვეტი მწერი დღეგვი გავეცი-
ლი. ზემს განდარტეტი არ მამეფებლენს.
წმარად თოელს თუ წყამში ტუბ-ტუბ დავ-
ბრქოელი ირთიენი და ვინაღვლოთი.
ღამე თოეს აღია მქეტილი მარაღვეს
თოელიან მინდორს სეგარ დაოფუნელი მველ-
მა— აღია შეუტი.

— რას შეხენდი, მგვანამო, არა გრტე-
ნიამ ერთმა მველმა შევამინამ!

აღიამ ზენი საცდეთოსი ვაგოკ და ფეხს
უბქარა ახლა უფრო ახლოს გაიბის ატოელი
და კოტინათლებივით ჩამდგნებ თვალმა შე-
მომამათა. მელის მხრელს ირწველი კი ტუბა
სოფელი ახსულ მანა... მველი რაოკ მარტოა,

რის
სწოლი
გაეუწეოვი
ჯერ კიდევ ბესეს
სწოელი და რაც გაეუწეაზე
საეცხელ მაგრამ დასეთ უბედ-
რებას! აღიამ ახლოს არ განიბრა, კარებს
მწეველობდა და დღეისიკენ მიიწველა ზა-
ლის აღია აფრტხმა გატეს და იკადის
რის მირთმევი. მღელ დავმეგობრელი კ-
დეკ სიდაკ წაეღილი, აღია ფეხდაფეხ მიმ-
ვეებოდა თუ საღელ გავსარტებოდი, მთელ
ქობს შემობრუნდა, მესამე სახმათღ რამ
მიუთიოვი, ას მამირზე იღვა და ვაგაკოც-
ნით თვალს მამევენება. წყალში რამ დავე-
მალეზოლი, აღია დღეგუნით შემობროდა და
მეგებება, რის წლის რამ გახედა, მამამ მიბრძა.
— აღია უკვე მატება არ არის, მისი გე-
წახევას სეტიბო.

შეუ მუჯითიდ შეუღდეკი საქმეს ჯერ თოკს
შეკარევი მერე დავითი შევამარტე. დიდი სურ-
ული მემობლი, ზელის მამობრთივად ქაწი-
ლა; ერთხელ ჯიბეში მიწვეტილი მვეტი, აღიას
თან მიველი და მარჯვენა ხელს გაეუწეოვი:

მამიბიბლი! მომხებრა ირნი ვეღვრელი ამბოვი
ვეღვრელობად და დაეცევი დამობრთი ვეღვრე-
ბის მიწველი. მამეღე ემებრთი ვეღვრეობის და
ვეღვრეობი პირამ მამეღე

მზიშარაა, ხოლო როცა ბევრნი არიან, არაფრის ეშინიათ. ვხას გადაუხევიე, გორაკისაკენ წავედი და ალია ხეზე მივაბი. მგლები მოგვიახლოვდნენ. ალიამ გაიქნია წიხლი და უკან გასტყორცნა.

უცბად ხეზე რაღაც ფაჩუნნი შემომესმა. ავიხედე და დათვი დავინახე. თურმე დათუნიასაც შეშინებია მგლის ხროვისა და ხეზე შეუფარებია თავი. რაღა ვქნა ახლა? თუ მგლებს გადაუტრიალთ, დათვი დაგვეღუგოს! დამბახის სროლაც საშიშია. შეიძლება გაბრაზდეს და ხიდან გადმომიშვას. ცალ ხელში დამბახა მოვიმარჯვე, მეროვ ხელით ხანჯალი ამოვიღე და ფრთხილად ტოტს დავუწყე კრა. ტოტმა ტკაცანი მოადინა, დათვი ხრამში გადაეშვა. მგლებს ალბათ მე

ვეგონე და თახ გადაყენენ. არც დათვი არც მგლებს ჩემთვის არ ეცალათ. ხიდან ჩამოვხტი, ალიას ზურგზე მოვექეცი და სამშვიდობოს გამოვედი.

ერთ დღეს საიდუმლო დავალებით ქუთაისში გამგზავნეს. დილილი-დაქანცული ღამით გამოვბრუნდი უკან. ალიას სადავე მიუღე, ჩამეძინა. ცხენი ხომ ჩინებული მგეზურია. ვიცი, მიმიყვანს შინ. თითქოს ვილაკამ ხელი წამკრაო, გამომეღვიძა. ალია დგას და აღვიღზე ტრიალებს. სადავე დავუჭირე. არ დამემორჩილა, თავი წამართვა, უკან-უკან დაიწყო დახვევა. ვავბრაზდი, მათრახი ვუთავაზე. ალიას მათრახის გარეშეც ესმოდა ჩემი, იუკადრისა და სწრაფად დაეშვა. უცბად საიდანდაც ვანდარმებმა ტყვია სეტყვასავით დამაყარეს. უნაგირზე გავწეკი. მერე მუცლის ქვეშ ამოვეფარე. მიქროდა ალია, ვიდრე მდევარი არ ჩამოგერჩა, და ოფლში ვიხვითქულმა მიმაგდო სახლის ქიშკართან. მერე შედგა, ერთი სასოწარკვეთილი ხმით დაიქიხინა და ჩაიჩოქა. გულგახეთქილი სახლში შევევარი, კრაქი გამოვარბენინე, დავხედე და მწარედ ავტირდი. ჩემს მუნჯ მგეობარს სისხლი თქრიალით ჩამოსდიოდა. გონიერი თვლებით მომაჩერდა და წყვილი ცრემლი ჩამოუგორდა.

გახსოვდეთ, ბავშვებო, მგეობარული გრძნობა ყველა გრძნობაზე სათნო და ძლიერია და იგი ცხოველმაც იცის.

ყუთი

ილია სინაბალიძე

მე ხერხი მაქვს, წვრილი ხერხი,
კბილებზაკრიკინებული.
— ხრი-ხრი, ხრი-ხრი!—გაიძახოს,
მჭრელი არის ჩინებული.
ჩაჭურვიც მაქვს, ღურსმანიც მაქვს,
რალა უნდა ფიცარს მეტი!
ბებომ ყუთი დამიკვეთა,
გაგაკეთებ? ვსინჯო ვრთი.
ამისათვის მე ხვად დილით
აღრიანად წამოვფეგები,
თუ ეს ყუთი დავამზადე,
ღურგდადაც ხომ გამოვფეგები!

ნახატები პ. როინიჭვილიძისა

2010

კაკა

პაპა ვენახს დარაჯობს
და მთელი დღე ქოხშია.
ხელში თოფი უჭირავს,
გვერდს უმშვენებს გოშია.
წყაროს ცივ წყალს ვუზიდავთ
მთელი სოფლის ბავშვები,
გვასაჩუქრებს პაპილო
წითელლოყა ვაშლებით.

ნაზი ქილასონია

წვია

სახლში დატოვეს პატარა,
რადგან მთელი დღე წვიმს,
კაკალი,
თხილი,
ატამი
ქარმა დაყარა ძირს.
მელიამ გაიცუნცულა,
მურია იღებს გეშს,
დედა მოძებნა წიწილამ,
შეუძვრა ფრთების ქვეშ.

ნაზი ქილასონია

თამარ ჩხიძე

ზირველად იყო გია სკოლაში.

მასწავლებელმა „დედუნა“ გადაუძალა და და ჰკითხა:

— აბა, მითხარი, ეს რა ასოა?!

— ა, — მიუგო გიამ.

— ახლა შენ თქვი! — მიუბრუნდა მასწავლებელი მეორე ბიჭუნას, შემდეგ გოგონას, ისევ ბიჭუნას. სხვა ქართული ასოებიც წაიკითხეს.

— ამ თოახს საკლასო თოახი ჰქვია, ამას დაფა, ამას საანგარიშო, — განაცრძო მასწავლებელმა.

— დინ-დონ! — დარეკა ამ დროს სკოლის ზარმა: ბავშვებო, გეოთ სწავლაო, ახლა კარგია გაგლაო.

ველა გაიქცა ეზოში, გიას გარდა.

— შენ მორივე იქნები, — უთხრა მასწავლებელმა და მოვალეობაც აუხსნა.

ზირველად იყო გია მორივე. იმიტომაც სინჯავდა წაძღაუწუძ: ცარცი თუ დეკს დაფას-თან, დაფა თუ კრიალეს. ველებფერი რიგზე

იყო, მსოლოდ ერთი ბიჭი დერეფნში ფანქარს თლიდა და ნათალს იატაკზე ურიდა.

— ნუ ანაგვიანებ! — უთხრა გიამ.

— შენ ვინ გკითხავს?

— მორივე ვარ, ავრიფე!

— ამ ერთ ციდას დამისედეთ! — გაავდა ბიჭი და გიას გამოუდგა.

იმ ბიჭს სხვა დიდი ბიჭი გადაუდგა წინ, ზატარას ნუ ერწიო. გაჭინკულდა ის ბიჭი, მაგრამ სკოლის ზარმა ჩაავდებინა ენა:

— წენარად, წენარადო, იწეება სწავლაო.

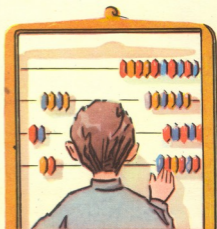
— ახლა რვეულები ამოიდეო! — მიმართა ბავშვებს მასწავლებელმა.

— შირ, შირ! — განიშრიალეს ფურცლებმა და გაიშალნენ მერსებზე.

მასწავლებელმა ცარციო ციცქნა სარები დახსნა დაფაზე და თქვა:

— გადაიწერო.

ჩაჰქვინთეს კალმებმა მელანში, ჩამწერი-ვეს რვეულების უჯრედებში სარები, მაგრამ

ნახატი ბ. კოდინივიჩისა

განა ვეკლამ ერთნაირად? სოგმა სომასუ დიდი, სოგმა—მცირე. სოგს გუქცა აცა-ბაცა. გიანს კი სულ წაქცა და მეღნის ღაქცა დაეტუანანს სარუბს ქუდად.

— არა უძაუს, ზირველი მჭადი ნაცრიანიაო, — უთხრა მასწავლებელმა და კაღმისტრის დაჭკრა ასწავლა, — აი, ასე! აი, ასე!

მოუწონათ ბავშვებს წერა. კიდეც დიდხანს წერდნენ, სკოლის ზარს რომ არ დაერეკა.

გაიქცნენ ბავშვები ესოში. გიაც გაიქცა დაფის ჩერის კასარეცხად. ყივიყივდნენ ბავშვები, დარბოდნენ, თამაშობდნენ. ესოს ერთი კუთსიდან კი რასარუნი გაისმოდა. გია იქით წავიდა.

ვნახათ, ბიჭებს ფორმის ზევით ხალათები ჩაუვცემთ. ერთს ძალადმინი გააქცს-გამოაქცს, მეორე სილა-კირს ურევს, მესამე დასვას მოსდგომია.

— გამარჯობათ! — მიესალმა იმათ გია, — მინდა შეც კიშეკლოთ.

— აბა, შენ რა უნდა კვიშეკლო, ციდავ! — უთხრეს ბიჭებს ღიმილით.

გიამ არ უზასუსა, მხოლოდ ტომრებს დაავლო სელი, ბურბურულით აავსო, სიღის მრეველს წვალი დაუსსა, დასვასთან მდგარს ჩაქუჩი დროზე მიაწოდა და გაიქცა სტუნუგ-სტუნუგით.

ისევ გაკვეთილი იყო.

— ახლა ვიანგარიშოთ! — და მასწავლებელი მავთულემზე აცმულ მძივებს შეესო: — ეს ერთეულებია, ეს ათეულები. ერთს რომ ერთი მივუმატოთ, რამდენია?

— ორი, — მიუგეს მოსწავლეებმა.

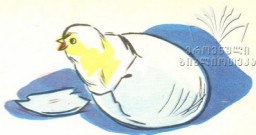
— ხუთს ორი რომ გამოვაკლოთ?

— სამი! — კვლავ მიუგეს ბავშვებმა.

რიგრიგობით იმასებდა მასწავლებელი ბავშვებს. ვეკლა გავიდ-გამოვიდა მძივების ჩხარა-ჩხურით. მოუწონათ მოსწავლეებს ანგარიში, არ შეელოდნენ სანგარიშის, სკოლის ზარს რომ არ დაერეკა: თქვენნი სწავლა გაათავდაო!

თათრი ჭანჭი

ღ. პალაჭორია

ნახატები ქალაქი ამბოქაძისა

— ქათამი! ქათამი!
— რა ლამაზია! ვინ მოიყვანა?— გარს შე-
მოგვიყვანე ბავშვები კრეფს დედას.

— ქათამი ლიზიკომ მოგვიყვანა. დიდდამ
ჩამოუყვანა სოფლიდან, — თქვა დეიდა ქეთე-
ვანმა.

— ბაღში რატომ მოიყვანა? — ახლა ლი-
ზიკოს მიუბრუნდნენ ბავშვები.

— სახლში უჩემოდ მოწყენილია ქროლა,
აქ უფრო კარგად იქნება.

ცოტა ხნის შემდეგ ცოცხალ კუთხეში
ქროლა ქათამს საუკეთესო ადგილი დაუთ-
მის, საკენკი დაუყარეს, წყალი დაუდგეს.

მეორე დღით მორიგე თევზები დააპუ-
რა, კურდღელს სტაფილო მიაწოდა, მტრე-

დებს საკენკი დაუყარა. უცბად სკამის ქვეშ
რალაც თეთრს მოჰკრა თვალი და სწრაფად
წააგლი ხელი.

— კვერცხი, კვერცხი! — დაიყვირა მან,
— ქროლამ კვერცხი დადო!

ერთი აურხაური ასტეხეს ბავშვებმა. თბი-
ლი კვერცხი ხელიდან ხელში გადადიოდა.

— რა ვუყოთ ამ კვერცხს? — იკითხა დეიდა
ქეთევანმა. — შენ რას იტყვი, ლიზიკო?

— დიდდამ მითხრა, დააგროვე, და ქრო-
ლა წიწილებს გამოჩეკავსო.

ასეც გადაწყვიტეს. ყოველ დღით მო-
რიგე ფრთხილად იღებდა ახალ კვერცხს და
ბამბით მოფენილ კუთხეში მოწიწებით ინა-
ხავდა. ყუთი მალე აივსო.

ერთ დღეს ბავშვებმა შეამჩნიეს, რომ ქრო-
ლა გამოიცივალა, აღარც კვერცხს დებს, ბავ-
შვებსაც ახლოს არ იკარებს.

— რა უნდა ჩვენ ქროლას, რატომ გვი-
ბრაზდება? — დაიბნენ პატარები.

— კვერცხების გამოჩეკა უნდა,—გაიციანა დეილა ქეთევანმა.

დატრიალდნენ ბიჭები, საბუღარო გაუმზადეს, კვერცხებით ააესეს და ჭროლა ჩასვეს.

ახალი საზრუნავი გაუჩნდათ პატარებს. დეილა ქეთევანმა კენჭები ჩამწყვრივა მაგიდაზე. მწყვრივის ბოლოს თეთრი კენჭი იდო.

— ხვლიდან, ბავშვებო, ყოველი მორიგე თითო კენჭს მოაკლვებს მწყვრივს.

— რატომ?

— იმიტომ, რომ აქ რამდენი კვერცხიც დევს, იმდენ დღეს უნდა იჯდეს ჭროლა კვერცხებზე. როცა აი, იმ თეთრ კენჭს ავიღებთ, წიწილებიც გამოიჩეკებინა.

დღე დღეს ემატებოდა და კენჭი მწყვრივს აკლდებოდა.

— ვინ არის ხვალ მორიგე, ვის ხვდა თეთრი კენჭი? — კითხულობდნენ პატარები.

ლიზიკო იყო სწორედ იმ დღეს მორიგე. აღელვებული შევარდა გოგონა დერეფანში.

თეთრი კენჭი ნატურის თვალივით აიტაცა და ყური მიუგდო, მაგრამ საბუღაროში სინამდვილე იდგა. ჭროლა კი საბუღარიდან გადმოსულიყო და წყალს სვამდა. ლიზიკო კვერცხებს ჩაატყვრდა.

— ჭახ! — გაუვარდა თეთრი კენჭი ლიზიკოს და პირდაპირ კვერცხზე მოაღინა ჭახანი.

შეშინდა გოგონას, კვერცხი გავტეხეო, და თვალვებზე ხელი მიიფარა.

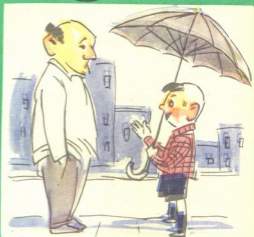
უცბად მკაფიოდ ჩაესმა:

— წივ-წივ-წივ!

— ლიზიკო, წიწილა გეძახის! — ვილაცამ ჩასჩურჩულა ყურში.

გოგონამ ზელი მოიშორა და რას ხედავს! თავზე დეილა ქეთევანი წამოსდგომია, გატეხილ კვერცხიდან კი ყვითელი, გაწუწული წიწილა იჭყიტება და წივწივებს.

სახუმარი

ერთ პატარა ბიჭს ქოლგა გაეშალა და ისე მოაბიჯებდა ქუჩაში.

— რა დროს ქოლგაა, ბიჭუნო, — უთხრა ერთმა კაცმა, — ახლა ხომ არც წვიმს და არც მზე აცხუნებს?

— მაშ რა ვქნა, ძია, — მიუღო ბიჭმა, — როცა წვიმს, მამაჩემს მიაქვს ხოლმე. მე კი როდისღა ვატარო, თუ არა ასეთ ამინდში!

დღა: — რატომ ეჩხუბებოდი ბიდ ბრატუნს? იცოდევ, ალარ გაბედო.

ბიჭუნა: — მართლაც ალარ გაგებდევ, ღვიკო. ჩემზე ლონიერი კოფილა!

1.29/241

კა სსოველეა

ყუდის მხატვრობა ეკუთვნის მალაქა მხარეებს

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი, საზოგადოებრივი კულტურის განყოფილება, კ. ვახუშტის ქუჩის 10, თბილისი, საქართველო, ტელ. 23804. მარტვილის რედაქტორი (რედაქციის მისამართი), ი. ს. ხაბაძის ქ. 12, მარტვილი, საქართველო, ტელ. 23804. მარტვილის რედაქტორი (რედაქციის მისამართი) ნანოძვის თეატრის მოედანზე, თბილისი, საქართველო, ტელ. 23804.

ტან რედაქტორი ა. არღვიანი

რედაქციის მისამართი: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას ქუჩის 12, საქართველო, ტელ. 23804.

საბჭოთა კავშირის მხარისთვის: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას ქუჩის 12, საქართველო, ტელ. 23804. საბჭოთა კავშირის მხარისთვის: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას ქუჩის 12, საქართველო, ტელ. 23804. საბჭოთა კავშირის მხარისთვის: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას ქუჩის 12, საქართველო, ტელ. 23804. საბჭოთა კავშირის მხარისთვის: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას ქუჩის 12, საქართველო, ტელ. 23804.